

Discurs del president en la cloenda del primer acte del cicle de conferències "Els empresaris volem saber"

Girona, 5 de maig de 2017

Per mi és un veritable honor acompanyar-vos en la primera jornada d'aquesta magnífica iniciativa que es proposa una cosa característica de les societats madures, que no tenen por de preguntar, que no tenen por de les respostes, i que entenen que una manera bàsica de construir una societat civilitzada i democràtica, que progressi, és precisament preguntar-se cap a on anem.

Sens dubte, el progrés econòmic de Catalunya és considerable, però el que tampoc admet cap dubte és que el progrés econòmic d'una Catalunya independent és evident. No ho diem nosaltres això. Ho diuen els Premis Nobel d'Economia, que alguna autoritat tenen per saber si un país com Catalunya, que es disposa a afrontar un projecte d'enorme transcendència, és o no viable. I rotundament diuen que sí. I això no ho discuteix ningú.

Només ens hem d'imaginar com podríem millorar, de fet demà mateix, si no tinguéssim el drenatge del 8% del nostre PIB cada any (que ho preguntin als bascos si no). I a més a més que no tinguéssim un estat com l'espanyol que estigués remant en contra o que estiguéssim deslligats del centralisme inoperant i ineficient. Només hem de fer un senzill exercici d'imaginació i de concebre què podríem fer en aquest país amb una part important d'aquest 8% amb un estat que no jugui a la contra i amb un model d'estat que fugi d'aquests models obsolets, ineficients, que no tenen futur i que es basen en aquest hipercentralisme.

Avui heu desgranat alguns interrogants sobre els temes clau que ens posem com a país. Sabem que abordar el projecte d'un estat té directament a veure amb quina mena de societat. I això ens obliga a interrogar-nos com ens veiem com a catalans en el context global en què es produeix, alhora, una revolució tecnològica i una revolució industrial que van de la mà i que té impactes directes sobre la nostra vida. I quan ens interroguem ens adonem que aquesta vegada sí, en la revolució industrial nosaltres hi podem tenir un paper de lideratge i protagonisme. Perquè la matèria primera que caracteritza aquesta revolució industrial, a diferència de les anteriors, és el talent i el coneixement. I és una indústria que a Catalunya està especialment arrelada i està arrelant. Per tant, no ens la volem mirar com a mers observadors o convidats que se n'aprofiten, sinó com a protagonistes. Però per fer-ho, si no tenim un estat que va a favor perdrem aquesta oportunitat. I com que tot allò que hem fet per tenir un estat a favor ha fracassat, l'única alternativa que ens queda és crear-ne un de nostre. Perquè sens dubte un estat català no aniria en contra de la seva gent.

Deixeu-me que us doni algunes certeses amb les quals podem comptar avui mateix. Com sabeu, el 2016 l'economia va tancar amb un increment del PIB de més del 3,5%, situant-nos, per tant, a nivells superiors a l'inici de la crisi, l'any 2008, superiors a la Zona

Euro i a tot el conjunt de la UE. El creixement d'aquest primer trimestre també ha estat bo: hem crescut un 2,5% respecte del primer trimestre de fa un any. I és una dada que va en la mateixa direcció que la previsió de les Cambres de Comerç, que han corregit a l'alça, i que preveu tancar el 2017 amb un creixement del 2,8% del PIB.

Per tant, seguim en la situació que cada actualització supera les previsions, com va passar l'any passat.

En els darrers 3 anys hem crescut per sobre del conjunt de l'economia europea i de l'espanyola, i no són tres anys qualssevol. I a més a més hem crescut bé, perquè el PIB ha millorat especialment gràcies al dinamisme de la indústria, que és on volem créixer i on necessitem créixer. I que en aquest cas ha encadenat 4 anys de creixement ininterromput. El 2016 va créixer un 4,0%, el major creixement des del 2001 (exceptuant només el repunt del 2010 que va ser com a conseqüència del reflux de l'enfonsament del 2009). De fet, la indústria està tenint un millor comportament que el conjunt de la Zona Euro i dels països europeus amb més pes industrial.

La segona dada és que la nostra economia és cada cop més oberta al món i més exportadora. L'any 2016 va ser el 6è any consecutiu en què es va superar el rècord exportador. Liderem les exportacions a Espanya (25,6% del total) i també creixem per sobre de la Zona Euro i de la UE-28.

Per tant, cada vegada és una realitat més contundent que el nostre principal mercat és el món. El 2016 només el 37,3% de les nostres vendes es van fer al mercat espanyol; la major part, el 62,7%, es van vendre a la resta del món. Gairebé el 80% de les compres catalanes es fan a la resta del món. I, mentre les compres a la resta del món van pujar un 2,4%, les compres a l'Estat espanyol van baixar un 1,6%. Aquesta és una tendència que s'accentua any rere any. De fet, des de fa 9 anys venem més al món que al conjunt d'Espanya, i sempre hem comprat més a fora, però cada cop ho fem més. Això és una característica d'una economia dinàmica, competitiva i sobretot que té vocació de vendre arreu del món.

Tercera dada: en ple procés creixen les inversions i augmenta el dinamisme empresarial. Per tant, aquella falsedat que encara té algun predicament que el procés espanta les inversions, es demostra que, en tot cas, és al revés. Ho diré amb dades; en el període 2012-2016, la inversió bruta estrangera productiva ha augmentat un 32% respecte del quinquenni anterior, 2007-2011. Per tant, generem confiança i ho veiem en el dia a dia. En matèria automobilística, Seat acaba d'anunciar una inversió de 900 M€ a Martorell per als nous models d'Ibiza i Arona, que se suma als anuncis recents de Tesla o de Thunder Power. I de tantes altres empreses estrangeres que aquests dies estan plantant-se a Catalunya. Amazon, que ha anunciat un nou centre logístic a Martorelles, que és la seva 5a cinquena gran inversió en un any a Catalunya. Això descriu un procés que espanta les inversions o que les atreu?

A mi m'agrada referir-me en aquest punt a una dada. Quan un és un inversor estranger a l'altra punta del planeta i es planteja invertir en un lloc, ho farà en un lloc on els seus ciutadans són uns resignats que suporten estoicament totes les desinversions i

incompliments del seu estat, les agressions a la seva identitat o bé confiarà en un estat que quan li passa això aixeca el dit i diu "per aquí no hi passem perquè ens estimem aquest país i estem disposats a lluitar-hi"? En aquest país, pensa l'inversor, val la pena invertir-hi. Perquè aquesta gent lluitarà, no es resignarà. I aquestes dades descriuen un país on val la pena invertir-hi.

Aquest matí, precisament, el conseller Baiget presentava el balanç d'inversió estrangera captada per la Generalitat el 2016. Dos apunts: rècord històric de materialització de projectes d'inversió estrangera per 6è any consecutiu i segon millor registre històric en creació d'ocupació. I, el més important, la meitat dels projectes materialitzats el 2016 són d'empreses sense establiment previ a Catalunya.

Quarta reflexió. Com a conseqüència de tots aquests esforços, estem reduint l'atur i estem creant ocupació. I no és anecdòtic, ho estem fent de manera molt robusta. Avui hem conegut les noves dades d'atur registrat: portem 45 mesos consecutius reduint la taxa interanual d'atur registrat. Ens queda camí per recórrer, però ja estem a nivells d'atur de l'any 2008.

L'afiliació a la Seguretat Social ha augmentat un 4,2% respecte de fa un any. També ha crescut la contractació, amb especial intensitat la contractació indefinida, i hem reduït el nombre d'aturats perquè hem creat ocupació, que és la combinació correcta. Ens queda marge per millorar i sobretot per traslladar aquest creixement als salaris, que és una assignatura que tenim pendent. Però, hem de reconèixer que hem emprès una bona direcció i que entre tots, si acabem de reblar el clau amb els canvis tecnològics, les escoles i la formació continuada, aquest és un país d'una enorme capacitat de competitivitat.

Però també tenim altres certes, i ho dic amb coneixement de causa. Avui, mantenir l'estatu quo amb l'Estat espanyol és perjudicial per a les empreses i per als ciutadans. Tenim un estat que juga a la contra, que perjudica empreses i ciutadans i que abandona també aquells catalans que no volen la independència. Els ha abandonat a la seva sort. Quan l'Estat espanyol decideix boicotejar una missió estrictament comercial i empresarial al Marroc, conjuntament amb el Govern de Flandes, concretada amb una àmplia i potent agenda de contactes empresarials i econòmics, està perjudicant a tothom. No està boicotejant el procés de la independència. S'està posant trampes a ell mateix. Està posant traves al principal motor de l'economia espanyola. Està perjudicant els treballadors, que poden pensar el que vulguin sobre la relació Catalunya-Espanya i que no tenen cap culpa de tenir un estat que juga a la contra. Està perjudicant a aquesta gent i us està perjudicant a vosaltres. Quan és un estat que no inverteix el que promet a les infraestructures que han de garantir la mobilitat de les mercaderies i que han de garantir que per allà on ara hi passa a penes un 5% del trànsit de mercaderies per tren hi pugui passar el que passa de mitjana pels països europeus. Per tant, sabem que si això es manté, i aquest estat no porta camí de canviar, sinó al contrari, en sortirem perjudicats tots els catalans.

Per tant, és un deure que canviem l'estatu quo. Ja no és una qüestió ideològica. Això no és una qüestió de prendre partit, és de supervivència. I l'alternativa a no canviar l'estatu quo és la decadència.

No hem estat mai una societat que s'ha resignat a la decadència. Li hem plantat cara en situacions més difícils encara i ens n'hem sortit i sempre n'hem sortit reforçats. I ara ens toca fer-ho. I ens toca fer-ho amb l'avantatge que avui podem mirar més Europa que mai. Perquè Europa és un espai de pragmatisme, no és un espai immobiliari i, fins i tot, amb circumstàncies complexes com les d'ara és un espai que exhibeix una gran dosi de pragmatisme i de realisme polític. Ho vam veure, per exemple, amb la reunificació d'Alemanya. I era un procés molt més complicat. Els alemanys de l'Est mai van deixar de ser europeus, i no van pagar cap penyora quan es van reunificar.

I ho veiem ara amb el Brexit i Escòcia. Perquè Escòcia es vol quedar a Europa. I hem vist com el 71% dels alemanys acceptaria la incorporació d'Escòcia a Europa si se separessin de la Gran Bretanya, i com més del 60% dels danesos, els finlandesos, els suecs o els francesos pensen exactament el mateix. Només un mes després del Brexit, els presidents del Parlament Europeu, en aquell moment Martin Schulz, i de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, van rebre de manera molt clara i molt directa a la ministra principal escocesa, Nicola Sturgeon. Exactament com va passar amb Alemanya, fa quatre dies sentíem que una Irlanda reunificada seria acceptada automàticament com a membre de la UE. I si els alemanys de l'Est van ser ben rebuts, i també ho seran escocesos i irlandesos del Nord, per què no ho haurien de ser els catalans? És clar que ho hem de ser, és clar que sí. I no només perquè en tenim vocació. Portem molts anys practicant Europa i construint Europa.

De manera que el pragmatisme europeu és un aliat als nostres interessos. Som un país que compleix més que l'Estat espanyol. Som aportadors nets a la Unió Europea i som un país que ha abraçat els valors europeus sense fissura. I això val per a l'economia i val per als refugiats, val per a tot.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, si ens demanem i ens demaneu i voleu saber com seria Catalunya en aquest marc d'integració europea, en aquest context de competitivitat, crec que tots podem compartir aquesta idea que el país que tenim al davant per construir és un país inqüestionablement millor. Perquè, a més a més, anirà de baix a dalt i perquè tindrà, finalment, una estructura d'Estat que aquesta vegada no el tindrà a la contra sinó que el tindrà a favor. I espero que us el sentiu així i que ben aviat tinguem la possibilitat de comprovar-ho.